



Radio klub Triglav – najboljši v Jugoslaviji

»V zadnjem dveletnem mandatu obdobju je Radioklub TRIGLAV še okrepil svoje delovanje na vseh področjih radioamaterske dejavnosti. Danes je vanj vključenih več kot tristo radioamaterjev, kar je dvakrat več kot pred dvema letoma. S tako številnim kadrom je bilo mogoče izvesti vse akcije, ki jih je RK TRIGLAV organiziral, je bilo rečeno na nedavni redni skupščini RK TRIGLAV – YU 3 APR.

Omeniti velja, da je ta klub med najboljšimi in najuspešnejšimi v državi, saj je od 22

državnih prvenstev osvojil več kot polovico, o čemer priča dolga vrsta kipcev Nikole Tesle, skromne nagrade za vloženo delo in trud na tekmovanjih. Med pomembnejšimi akcijami, ki so jih lani izpeljali člani kluba, je bila tudi organizacija tečaja in usposobitev za delo nove sekcije YU 3 DSI, v kateri delujejo paraplegiki. Kar 46 jih je uspešno opravilo tečaj za operatorje, kar za vsakega med njimi pomeni nove možnosti za komuniciranje s prijatelji po vsej Sloveniji pa tudi širše.

Druga primopredajna sekcija kluba pa je začela uspešno delovati na stadionu Olimpije, kjer so si radioamaterji postavili kioski, napeljali antene in se redno oglašali preko svojih oddajnikov ob vseh večjih tekmovanjih.

Žal pa niso uspeli zaradi nerazumevanja in nasprotovanja posameznikov, ki jim je kaj malo mar za širše družbene interese, postaviti UKV anteno na zgradbi v Vojkovi ulici, kjer imajo svoje stalne prostore in kjer se odvija večina njihovih dejavnosti. In tako klub, ki do

sega najboljše rezultate, ostaja med redkimi, ki še vedno nimajo vseh ustreznih pogojev za delovanje. To je toliko bolj nerazumljivo, če vemo, da njegovo dejavnost podpirajo številni organi, med katerimi naj omenimo le sekretariat za ljudsko obrambo občine Bežigrad, Republiški sekretariat za ljudsko obrambo, Zveza organizacij tehnične kulture in drugi. Zato bo potrebno čimprej najti ustrezne rešitve za postavitev UKV antene in s tem za nemoteno delo RK Triglav.

A. D.

KAKO SE OBNAŠAMO

Več vpljudnosti ne bo škodovalo

Če pri iskanju notranjih rezerv šestokrat pozabljamo na tiste prave rezerve, ki so skrite v naši notranjosti. Marsikakšen rezultat, ki ga prikazujemo v času bilanc, bi bil lahko precej boljši, če bi poznali več vpljudnosti. To velja zlasti za delovne organizacije, ki se ukvarjajo s prometom blaga in tudi tiste s področja mestnega in primestnega prometa potnikov, ter seveda za vse vrste uslug ali storitev.

Sleheri dan se srečujemo s slabimi odnosi do kupcev v prodajalnah in blagovnicah, skratka povsod tam kjer bi pričakovali največ razumevanja, kjer naj bi nas prodajalec največkrat šele zainteresiral za nek nakup, kjer bi mojster svoje stroke imel potrpljenje tudi s tistimi, ki se ob poplavi novega ne znajdejo, ki niso tako hitri kot pomikne stopnice in ne uspejo v naglici preložiti blaga iz nakupovalne košarice v vrečko ali mrežo. Če želimo nekaj prodati ali nuditi usluge, se moramo vživeti v vlogo kupca in ne nastopati kot velik in nedostopen strokovnjak.

Nedavno sem obiskal neko prodajalno z avtomobilskimi

rezervnimi deli in za vsako blago, za katerega je kupec spraveval, je prodajalec srednjih let suvereno odgovarjal: »Tega nimam« ali »Tega ne držim«. Obnašal se je resnično kot lastnik prodajalne, ki to ali ono osebno »ima« ali pa nima ali pa spakedrano tega ali onega ne »drži«. Nič čudnega če je že učenec prvega letnika naslednji dan ponavljal isto za svojim zgledom – pomočnikom ali poslovojdjo. Predvsem v prodajalnah in oddelkih s tehničnim blagom običajno vladajo takšni »strokovnjaki«, ki vse tako dobro vedo, da šestokrat odkrivajo celo za izdelek, ki je na polici za njihovim hrbtom. V deželah, kjer je blagovni promet bolj razvit kot pri nas, posvečajo ogromno pozornosti prav vzgoji prodajnih kadrov. Pri nas je vzgoja skromna, v praksi je vse prepuščeno zgledom, največkrat slabih navad in odnosa, ki ga imajo starejši prodajalci in celo poslovojdje ali oddelkovodje do kupcev.

Ena od temeljnih sestavin ali osnova socialistične etike v trgovini in pri nujenju uslug in storitev bi morala biti in seveda je prav vpljudnost, spoštovanje celovite osebnosti slehernega, ki je čas in zaupanje namenil tej ali oni prodajalni, lokalu ali delavnici. V težkem obdobju za gospodarstvo, kakršno je sedaj, pa je za doseganje boljših rezultatov potrebno vložiti več kot v času konjunktura, kajti kupna moč pada, in še včerajšnji: »Če vam pri nas ni všeč, pa pojdite drugam!« ne bomo smeli več slišati.

Marsikje boste še vedno našli na nesolidnost in nevljudnost: na prodajalce, ki vas gledajo izpod čela in se medseboj pogovarjajo, na natakarje, ki vas puste čakati, čeprav že dlje časa pomenljivo kašljate ali na voznike in sprevodnike, ki vam ne privoščijo lepe besede, razen psovok sumljivega izvora in na frizerja, ki vas je ostrigel ravno tako kot niste hoteli pa vam ni privoščil niti pozdrava, ker mu niste stisnili napitnine... Skoraj gotovo tem ni do boljših poslovnih rezultatov.

BORUT POGAČNIK



iz Udvančeve 3 sta natovarjala gnoj na traktorsko prikolico. »Hrano« za ji praviho »bogarca«. Trud jima bo obilno poplačan s povrtnino.



Del 24-članske ekipe, ki je lani na Velebitu ponovno osvojila naslov državnih prvakov na UKV področju

Foto: A. DVORŠAK

VOJKO KUNAVER: ČRNUČE (4)

Naši kraji in ljudje

Še dolgo po prvi vojni so bile Črnuče precej agrarno naselje. V tistem času je namreč obstajalo kar 9 velikih kmetij. Modernizacija kmetijstva se je začela že pred prvo vojno, zlasti pa po njej, ko so se pojavili železni plugi in brane. Zlasti pa se ta proces nadaljuje po drugi vojni še z masovnejšo uvedbo kmetijske mehanizacije. Pred vojno je bilo namreč še povsem v navadi oranje in obdelava zemlje s pomočjo konjske vprege, ponekod pa so imeli tudi vole. Kosilnice sta pred vojno imela le dva kmeta, večinoma pa so kosili ročno. V zvezi s kosilnicami je treba omeniti tudi to, da ni bilo razlike med kosilnico za travo in žito, le da so za žetev nanjo pritrtili široko letev.

V tridesetih letih so se uveljavljale električne mlatilnice in slamoreznice. Če pogledamo današnje stanje kmetijstva na Črnučah, lahko ugotovimo, da je od nekdanjega močnega kmetijskega zaledja ostalo zelo malo. Ugotavljamo lahko precejšnje zmanjševanje kmetijskih površin, kar je vsekakor posledica širitve mesta in novih cest, pa tudi vse manjšega interesa za kmetijstvo. Na področju Črnuče so namreč kmalu začele rasti nove tovarne in industrijski obrati (nekaj že med obema vojnama, zlasti pa po drugi) ter trgali plodno zemljo kmetu, ki je začel iskati zaslužek v industriji. Težišče mlekarstva in zeljarstva se je po prvi vojni začelo naslanjati na obsavski predel, tako da je zlasti med obema vojnama poraslo zalaganje mesta z mlekom in drugimi kmetijskimi proizvodi. Tisti, ki niso imeli zemlje, so zaslužili nekaj z nabiranjem borovnic, lovili so žabe in hodili v gozd nabirat drva. Danes je prednost v črnuškem kmetijstvu dobila živinoreja, zlasti oddaje mesa (predvsem goveja živina). Mleko od-

dajajo, veliko ga odkupijo zlasti domačini. Iz novih stanovanjskih naselij še ni pravega zanimanja za domače kmetijske pridelke in mleko, saj gre večinoma za ljudi, ki so se preselili iz mesta.

Danes se na Črnučah le še približno deset ljudi ukvarja s kmetijstvom. Na ožjih Črnučah pa je le še eden, ki mu je kmetovanje osnovni poklic.

Še pred prvo vojno so ponekod nosili oblačila iz domačega platna, sicer pa so starejši Črnučani nosili oblačila klasičnih krojev, medtem ko so mladi začeli bolj slediti modi. Pred-

Prosim bralce, ki hranijo doma kakšne zanimive slike krajev ali so pripravili zanimivi informacijami obogatiti raziskave na področju Črnuče, Savelj, Kleč in Stožic, naj mi sporočijo svoj naslov. Z veseljem jih bom obiskal in njihove informacije vključil v svoje raziskovalno delo. Vsem, ki so pripravili sodelovati, se že vnaprej lepo zahvaljujem.

VOJKO KUNAVER
Ulica bratov Učakar 56

možnejši so namreč po prvi vojni začeli nositi srajce s poškrbljenimi ovratniki in kravate. Poleti so nosili slamnike, pozimi pa klobuke s širokimi kraji. Po prvi vojni so bili moderni tudi žametni plišasti klobuki. Ob delavnikih so običajno nosili t.i. »tajfelcajg«, obleko iz zelo trpežnega blaga. Ženske, zlasti pa dekleta so modi bolj sledile. Nosila so dolga krila, zaprte bluze z dolgimi rokavi, pozimi pa plede. Razlike v noši med mladimi in starimi so bile razvidne iz barv, saj so mlajše nosile oblačila bolj živih barv. Plašče so začele nositi po prvi voj-



Žanjice na črnuških poljih leta 1933.

Foto: Arhiv Z. O.

ni, sicer pa lahko rečemo, da se je med obema vojnama moda večkrat spreminjala, vendar več pri ženskah kot pri moških.

Še pred prvo vojno so si ženske pletle dolge kite, ki so jih zadaj zavile ter pokrile z ruto. Do tedaj se namreč niso strigle. Šele kasneje se zelo uveljavila kratka frizura. Moški so vedno nosili kratko pristrizhene lase, bradatih ljudi ni bilo, pač pa so nosili brke. Te so bile pred prvo vojno dolge in navite, po vojni pa kratke in pristrizhene. Zlasti fantje so brkom pripisovali velik pomen, saj tisti, ki jih ni nosil, ni mogel vasovati. Še pred drugo vojno se je začela tukajšnja noša vse bolj enačiti z mestno.

V glasbi, petju in plesu ni bilo nekih poseb-

nosti. Pri nekaterih hišah so peli na domač način, ob sobotah pa je bilo v navadi fantovsko petje v vasi. To je bilo ohranjeno še nekaj let po prvi vojni, vendar je začelo vse bolj pešati, saj je Prosvetno društvo prevzelo velik del tovrstne kulture na svoje rame. 1922. je nastal tamburaški zbor, ki je pogosto nastopal. Kulturna dejavnost se je odvijala v Prosvetnem domu (zgrajen 1912), kjer so uprizorjali razne igre, kot npr. Veriga, Miklova Zala, Deseti brat, itd. V likovnem obzorju pa lahko omenimo nekaj ljudskih umetnikov (Jernej Kurent in Štefan Kovač), ki so se uspešno ukvarjali s slikarstvom.

(Konec)